

PRESSEMEDDELELSE NR. 204/22

Luxembourg den 15. december 2022

Forslag til afgørelse fremsat af generaladvokaten C-124/21 P | International Skating Union mod Kommissionen

Generaladvokat Rantos foreslår at ophæve Rettens dom, der bekræftede, at Den Internationale Skøjteunions regler havde konkurrencebegrænsende karakter

Generaladvokaten foreslår at hjemvise sagen til Retten

International Skating Union (Den Internationale Skøjteunion, herefter »ISU«) har nedlagt påstand om delvis annullation af Den Europæiske Unions Rets dom, der blev afsagt den 16. december 2020, International Skating Union mod Kommissionen (sag T-93/18). Ved denne dom frifandt Retten delvist Kommissionen i dette søgsmål med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 8. december 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen ¹. Kommissionen erklærede i sin afgørelse af december 2017, at Den Internationale Skøjteunions (ISU) regler, der fastsætter strenge sanktioner mod atleter, der deltager i konkurrencer i skøjteløb, der ikke er godkendt af ISU, var i strid med EU-konkurrencereglerne.

Samtidig er en kontraappel, ligeledes med påstand om delvis annullation af den appellerede dom, blevet iværksat af de to atleter, hvis klage foranledigede Kommissionen til at indlede proceduren mod ISU. Disse sidstnævnte har anfægtet den del af den appellerede dom, hvori Retten fastslog, at voldgiftsmekanismen med enekompetence og bindende virkning, som ISU havde indført, ikke kunne anses for at »forstærke« det konkurrencebegrænsende formål, som Kommissionen havde fastslået.

I sit forslag til afgørelse, der fremsættes i dag, foreslår generaladvokat Athanasios Rantos at ophæve dommen og hjemvise sagen til Retten.

Vedrørende anvendelsen af konkurrenceretten på regelsæt indført af sportsforbund

I sine indledende bemærkninger afklarer generaladvokaten **den analytiske ramme, der skal anvendes ved analysen af regler, der er udstedt af sportsforbund, i forhold til konkurrenceretten**. Generaladvokaten minder om, at regler vedtaget af ledende sportsinstanser såsom ISU principielt ikke er undtaget fra anvendelsen af EU-konkurrenceretten. Eftersom det drejer sig om regler, der er fastsat af sportsforbund, kan de henvisninger til sportens særlige kendetegn, der findes i artikel 165 TEUF, vise sig at være relevante, navnlig med henblik på vurderingen af eventuelle begrundelser for konkurrencebegrænsninger.

Generaladvokaten minder om, at det følger af Domstolens praksis ², at når de konkurrencebegrænsninger, som følger af et sportsforbunds omtvistede reglement, med rette har kunnet anses for at være nødvendige til sikring af et legitimt »sportsligt« mål, er disse foranstaltninger ikke omfattet af artikel 101, stk. 1, TEUF. Dette er imidlertid

¹ Jf. vedrørende sagens baggrund pressemeddelelse nr. [159/20](#).

² Jf. i denne retning dom af 18.7.2006, Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen ([C-519/04 P](#)) (jf. ligeledes pressemeddelelse [nr. 65/06](#)).

forudsat, at disse begrænsninger ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå at dette mål.

Henset til den rolle, som sportsforbund traditionelt tildeles, er disse udsat for en risiko for interessekonflikter som følge af, at de på den ene side har beføjelse til at fastsætte regler, og at de samtidig på den anden side sikrer en økonomisk aktivitet.

Generaladvokaten fremhæver, at **alene den omstændighed, at en og samme enhed både udøver funktioner som regeludsteder og som arrangør af sportskonkurrencer, ikke i sig selv er ensbetydende med en tilsidesættelse af EU- konkurrenceretten**. I øvrigt er den væsentligste forpligtelse, der påhviler et sportsforbund i ISU's situation, at påse, at tredjeparter ikke uretmæssigt forhindres i at få adgang til markedet i en sådan grad, at det fordrejer konkurrencen på markedet. **Sportsforbund kan under visse betingelser nægte tredjeparter adgang til markedet, uden at dette udgør en tilsidesættelse af konkurrenceretten, forudsat at dette afslag er begrundet i legitime mål, og at de foranstaltninger, der træffes af sådanne forbund, står i rimeligt forhold til de pågældende mål.**

Vedrørende appellen

Generaladvokaten analyserer spørgsmålet om, hvorvidt Retten anlagde en korrekt fortolkning af artikel 101, stk. 1, TEUF, idet den bekræftede den omtvistede afgørelse, for så vidt som det heri blev konkluderet, at der forelå et konkurrencebegrænsende formål.

Generaladvokaten rejser spørgsmålet, om Retten kunne foretage en »kombineret« eller »parallel« prøvelse af, om der forelå et konkurrencebegrænsende formål, og om der manglede en objektiv og forholdsmæssig begrundelse for denne begrænsning. Generaladvokaten konstaterer, at denne tilgang fra Rettens side har været årsag til en vis forvirring, eftersom den indebærer, at karakteren af den analyse, der følges, ikke klart fremgår. I første omgang fulgte Retten således den klassiske tilgang til at identificere et konkurrencebegrænsende formål, idet den først undersøgte indholdet af opstillingsreglerne. Ved den efterfølgende undersøgelse af formålet med disse regler synes Retten dog at have undersøgt disse i lyset af de kriterier, der blev opstillet i *Meca-Medina og Igor Majcen*-dommen, der vedrører de konstaterede konkurrencebegrænsningers objektive begrundede karakter.

Generaladvokaten anfører, at der ikke var grundlag for Rettens opfattelse med hensyn til fortolkningen af indholdet af ISU's regler og dens analyse af den uforholdsmæssige karakter af ISU's regler, der foranledigede den til at fastslå, at der forelå et konkurrencebegrænsende formål. Dette medfører nemlig en udvidelse af begrebet »konkurrencebegrænsende formål«, der strider mod Domstolens faste praksis, hvorefter dette begreb skal fortolkes snævert.

Således **konkluderer generaladvokaten, at Retten begik en retlig fejl i forbindelse med kvalificeringen af ISU's regler som havende et konkurrencebegrænsende formål, og foreslår, at det første appelanbringende tages til følge, samt at Rettens dom vedrørende konstateringen af et konkurrencebegrænsende formål ophæves.**

Generaladvokaten konstaterer imidlertid, at det endnu skal undersøges, om de pågældende aftaler har »til følge« at begrænse konkurrencen som omhandlet i artikel 101, stk. 1, TEUF. Dette aspekt af sagen indebærer en undersøgelse af spørgsmål om de faktiske omstændigheder på grundlag af forhold, som ikke er blevet vurderet af Retten i den appellerede dom. Eftersom spørgsmålene om analysen af indvirkningen på konkurrencen ikke er blevet behandlet ved Domstolen, er sagen i øvrigt ikke moden til påkendelse på nuværende tidspunkt. **Generaladvokaten foreslår, at sagen som følge heraf hjemvises til Retten, og at afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Vedrørende kontraappellen

Generaladvokaten undersøger, hvorvidt Retten begik en retlig fejl, idet den fandt, at Kommissionen med urette havde fundet, at ISU's voldgiftsbestemmelser forstærkede den konkurrencebegrænsning, som ISU's regler om opstilling og godkendelse gav anledning til. Generaladvokaten rejser spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen med

rette kunne kvalificere voldgiftsmekanismen med enekompetence og bindende virkning som et »element, der forstærker« konkurrencebegrænsningen inden for rammerne af en særskilt analyse, der er adskilt fra konstateringen af overtrædelsen, hvilket er en tilgang, der ifølge generaladvokaten giver anledning til visse spørgsmål, eftersom Kommissionen ikke tog i betragtning, at voldgiftsbestemmelsen i sig selv kunne udgøre en overtrædelse.

Generaladvokaten er af den opfattelse, at det var med rette, at Retten medgav, at anvendelsen af en voldgiftsmekanisme med enekompetence og bindende virkning er en almindelig anerkendt måde til at løse tvister, og at den omstændighed at aftale en voldgiftsklausul ikke i sig selv begrænser konkurrencen. Generaladvokaten anfører ligeledes, at anvendelsen af voldgift i det foreliggende tilfælde kan være begrundet i legitime interesser knyttet til kravet om, at sportstvister skal indbringes for en specialiseret retsinstans.

Hvad angår den voldgift, der er underlagt CAS, er generaladvokaten af den opfattelse, at denne ikke kan sammenlignes med de aftaler om voldgift, der var indgået mellem medlemsstaterne og private i forbindelse med de bilaterale investeringsoverenskomster, der gav anledning til Achmea-dommen ³ og PL Holdings-dommen ⁴. Følgelig kan principperne i den retspraksis, der følger af disse domme, ikke overføres på den voldgiftsprocedure, der er omhandlet i den foreliggende sag, idet sidstnævnte ikke kan begrænse EU-rettens fulde virkning og ensartethed.

Generaladvokaten konkluderer, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den fastslog, at voldgiftsmekanismen med enekompetence og bindende virkning ikke kunne kvalificeres som et »element, der forstærker« den pågældende konkurrencebegrænsning.

BEMÆRKNING: Generaladvokatens forslag til afgørelse er ikke bindende for Domstolen. Generaladvokaten har til opgave fuldstændig uafhængigt at foreslå Domstolen, hvorledes den pågældende sag skal afgøres. Domstolen indleder herefter sin rådslagning og afstemning, og dommen i sagen vil blive afsagt på et senere tidspunkt.

BEMÆRKNING: En dom eller kendelse afsagt af Retten kan appelleres til Domstolen. Appellen er begrænset til retlige spørgsmål og har principielt ikke opsættende virkning. Såfremt den kan antages til realitetsbehandling og er begrundet, ophæver Domstolen Rettens afgørelse. I tilfælde af, at sagen er moden til afgørelse, kan Domstolen selv træffe endelig afgørelse i tvisten. I modsat fald hjemviser Domstolen sagen til Retten, der er bundet af den afgørelse, som Domstolen træffer i appelsagen.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Forslaget til afgørelse](#) offentliggøres på webstedet CURIA på fremsættelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra fremsættelsen af forslaget til afgørelse er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106

Følg Domstolen online!

³ Dom af 6.3.2018, Achmea [C-284/16](#) (jf. ligeledes pressemeddelelse [nr. 26/18](#)).

⁴ Dom af 26.10.2021, PL Holdings [C-109/20](#) (jf. ligeledes pressemeddelelse [nr. 190/21](#)).